

ÇANAKKALE İÇİNDE AYNALI ÇARŞI

Çanakkale Zaferi, milletimiz için tarihi bir dönüm noktası. Millet veya fert olarak alacağımız çok ders var. Çanakkale Zaferi'nin şahsî ve fikrî hayatımda da ayrı bir yeri var. Ne zaman zorda kalsam o zaferden çıkan bir kıvılcım, ufkumu aydınlatmaya yeter de artar bile... Bu yürekten sevginin ve bağlılığın mükafatı olsa gerek; geçtiğimiz yıl Anadolu Vakfı İstanbul şubesinin organizesinde Çanakkale'ye gitmek nasip oldu.

* * *

Sözü çok mu uzattım? Tarihle incir ağacı arasında ne gibi bir ilgi mi var? Var efendim var. Hem de bal gibi var. Siz bir Şehzade Camiini geçince sola dönüp Dede Efendi sokağına girin de görün bu ilgiyi. Oraya nereden gelelim mi? diyorsunuz. Peki öyleyse size en yakın tarihi bir eseri dikkatle inceleyin lütfen. Onun duvarlarında çeşit çeşit otların, rengârenk çiçeklerin boy attığını hemen göreceksiniz. Sonra taze fidanlar, sonra selvi boylu ağaçlar, sonra gün geçtikçe taşları yerinden oynatan o boylu poslu, güçlü kuvvetli incirler!

* * *

Şehitler hâlâ nöbette... Ya biz? Cumartesi sabahı 06.30'da Çanakkale'yi selamlıyoruz heyecanla. Şehir bayraklarla donatılmış. Rengini şehit kanlarından alan bayraklarımız da selamlıyor bizi. Kuş olup uçmak ve bayrakları öpmek istiyorum, şehitlerimizin alınları niyetine.

* * *

İlk olarak Hasan-Mevsuf Bataryası'nı ve şehitliğini ziyaret ediyoruz fatihalarla. Bir tepede, düşman donanmalarına kan kusturan aziz şehitlerimiz ve yiğit toplarımız hâlâ nöbet tutuyorlar. Rehberimiz Mehmet Amca, "Bu batarya düşmana bir adım bile attırmamış." diyerek kıyıları gösteriyor. Düşmanın işgal edemediği kıyıları, betonların işgal ettiğini görünce üzülüyoruz. Şehitlikteki çeşmeden tuz-ekmek hakkı olması niyetiyle su içiyoruz.

* * *

Destanlar yakışır yiğitliğine Mehmet Âkif'in Çanakkale Şehitlerine şiirini okurken, acaba mübalağa sanatı yapılmış mı? diye bir soru geçerdi aklımdan. Çanakkale'de Kanlıdere, Korkudere, Bombasirtı ve yiğitliğin harman olduğu nice yerleri görünce; 'Bu zafer ancak destanlarla anlatılabilir.' diyorum kendi kendime.

* * *

İmparatorluğun yetim çocuğu 57. Alay Şehitliği'ni geziyorum. Burada bulunan yiğitlerimizin tamamı şehit olmuşlar: Tam 628 kişi. İçlerinden birisi de "of" dememiş, ana bilip ak toprağı öpmüşler; ama ne öpüş: Üç kıta, yedi denizin sevgisi ve hasreti dudaklarında toplanmış da öyle öpmüşler. Şehitlerin isimlerine, özellikle memleketlerine bakıyorum: Saraybosna, Kırım, Kudüs, Halep, Bakü, Şam... Hepsi: "Sen bir imparatorluğun çocuğusun!" sözünü fısıldıyor lisan-ı hâl ile... Ben de bir daha anlıyorum bunu; ama bununla beraber yetimliğimi de... Şehitlerimizle beraber yetimliğime de ağlıyorum. Gözyaşlarım şehitlerin kanlarıyla kardeş oluyor...

* * *

Perişanlığımı gören eşim, elimden tutmak istiyor. "Çanakkale içinde bir sıra selvi / Kimimiz nişanlı, kimimiz evli." türküsü geliyor aklıma. Bir suç işlemiş gibi bırakıyorum eşimin elini. Çünkü burada yatan 250 bin şehit, yıllardan beri yâr elinden tutmamıştı...

* * *

Çanakkale İçinde Truva Atı Her köşesi burcu burcu yiğitlik, mertlik ve yerine göre centilmenlik kokan Çanakkale'yi gezerken Truva'ya da uğruyoruz. Çoğu ziyaretçiler hücum ediyorlar Truva Atı'nın içine. Ben de bir kenara çekilip şehit kanlarıyla sulanmış bir şeftali çiçeğini koklamayı tercih ediyorum. Çanakkale içinde aynalı çarşı kalmamış; fakat Truva Atı dimdik ayakta duruyor. Şehitlerimizi, yiğitlerimizi ve destanlarımızı unutmayalım; ama bundan da öte Truva atlarına dikkat edelim. Hâlâ aramızda, hâlâ dimdik duruyorlar. Dostlar aman!..